

פֶּסַח, חַג הָאֲבִיב

הָאֲבִיב חוֹגֵג סָבִיב
 בְּשִׁיר פְּרִיחָה נִפְלָא,
 וּמְסַפֵּר,
 מְבַשֵּׂר
 עַל חַג הַגְּאוּלָּה.
 צָפוּר בּוֹנָה אֶת קִנְיָה
 מְקַשׁ וּמְנוּצוֹת.
 מְרַאשׁ הָעֵץ הִיא תְּנַצִּיץ
 עַל פֶּסַח וּמְצוֹת.
 בְּתוֹךְ הַגֵּן
 פְּרָפֵר קָטוֹ
 קוֹרָא בְּקוֹל חֲבִיב:
 "שְׂמַחָה רַבָּה
 אוֹרַח בָּא-
 פֶּסַח, חַג הָאֲבִיב!"

פִּיצוּד קְרֵאתִי?

נקיון הבית

האביב כבר הגיע.

חג הפסח כבר מגיע.

לקראת חג הפסח

נעבוד קשה ונזיע.

נעזור לאמא בעבודה

שאת כל הבית מנקה.

ננקה את השלחנות,

נזרוק את כל הנגירות.

נבריש במברשת את הכיסים,

כדי להוציא מהם

את כל הפרורים.

במחבט נחבוט את המזרון

לא נכניס חמץ אל הסלון,

כך נקים מצות "כבוד אב ואם"

וגם את מצוות הפסח נקיים,

וכשיגיע ערב הפסח

נשמח יחד בלנו

כי את החמץ פלו ביערנו!

פיצד קראתי?

בַּעוֹר חֲמִיץ

מִיַּד אַחֲרֵי חַג הַפּוּרִים אָנוּ כֹּבֵר מִתְכוּוֹנִים
לְחַג הַגְּדוּל, חַג הַפֶּסַח. מֵה גְדוּלָה הַתְּכוּנָה
בְּבֵית בְּעָרֵב חַג פֶּסַח! הַכֹּל עוֹבְדִים, אֶת
הַבַּיִת מְנַקִּים, אֶת כָּל הַחֲמֵץ מִן הַבַּיִת
מְסִירִים.

טָרַח --- טָרַח --- חוֹבֵט אֶת הַסִּפְרִים,
מְאֹרֵר אוֹתָם, מְנַעַר אוֹתָם וּמְסִיר מֵהֶם
אֶת הָאֵבֶק.

אִמָּא עֲסוּקָה מְאֹד מְאֹד. הִרִי צָרִיךְ אֶת כָּל הַבַּיִת לְנִקּוֹת! מְזַרְנִים וּמְטוֹת,
בְּגָדִים וְאַרוֹנוֹת, שְׁלַחֲנוֹת וְכִסְאוֹת, וְעוֹד וְעוֹד.

"אִמָּא!" קוֹרֵאת טְלִי הַקְּטָנָה. "גַּם אֲנִי רוֹצָה לְעֹזוֹר!"

"טוֹב, טְלִי! עוֹנָה לָהּ אִמָּא. "יֵשׁ לִי גַם בְּשִׁבְלֶךָ עֲבוּדָה!"

מְכִינָה אִמָּא קְעָרָה גְדוּלָה עִם מֵי סִבּוֹן וּלְתוֹכָהּ הִיא מְכַנִּיסָה אֶת הַצְּעֻעוּעִים.

שִׁיף-שִׁיף שִׁיף-שִׁיף – מְשַׁפְּשֵׁפֶת טְלִי אֶת הַצְּעֻעוּעִים הַיֵּטֵב הַיֵּטֵב. אֵךְ הִיא גַם
נֹזֶהֶרֶת, שְׁלֵא תִתְרַטֵּב.

"אִמָּא! רְאִי! בְּמָה נִקִּי!" מְרַאֶה טְלִי לְאִמָּה אֶת הַבִּבְּהָ שֶׁנִּקְתָּה.

"יֵפֶה מְאֹד, טְלִי!" אֶת מִמְשֵׁ עוֹזֶרֶת לִי בְּבַעוֹר הַחֲמֵץ!"

"מֵהוּ 'בַּעוֹר חֲמֵץ'?" שׁוֹאֵלֶת טְלִי.

לְפָנַי פֶּסַח צָרִיךְ לְהוֹצִיא וּלְבַעַר אֶת כָּל הַחֲמֵץ מִן הַבַּיִת, כְּדִי שְׁלֵא יִשְׂאֵר אֶפִּילוֹ
פְּרוּר קֶטָן בְּיוֹתֵר. וְלָכֵן אָנוּ מְנַקִּים כָּל מְקוֹם, שֶׁמְכַנִּיסִים לְשֵׁם לְפִעֻמִּים
פְּרוּרִים שֶׁל חֲמֵץ. לְמַצָּה זוֹ שֶׁל הוֹצָאתוֹ וּבַעוּרוֹ שֶׁל הַחֲמֵץ מִן הַבַּיִת קוֹרְאִים:
"בַּעוֹר חֲמֵץ".

כִּיצַד קוֹרְאִים?

עֵרַב פֶּסַח

רותי ילדה נקייה ומסודרת, את הימים שלפני פסח היא הכי הכי אוהבת. נגשת רותי לאמא ומציעה עזרה.

אמא בחיוך אומרת: "רותילה היקרה, אני זקוקה מאוד לעזרתך, אך לא בסדר ולא בנקיון, כי אם בשמירה על אחיך הקטנים".

רותי מצטערת, היא רוצה מאוד לנקות ולהבריק עם ספל מים ומטלית, רותי מנסה לשכנע את אמא שעזרה כזו היא זקוקה.

ואמא מסבירה: "רותילה עזרתך תהיה גדולה אם תורידי את אחיך לגנה, כך אוכל להספיק הרבה, לנקות את הפנות ולסדר את הארונות ולבדוק היטב מתחת למגרות.

חג הפסח הנה זה בא, ואת כל החמץ עלי לסלק.

וכאשר אחיך הקטנים מסתובבים בבית איני יכולה לנקות ולמרוק.

וכשתשובי מהגינה אתן לך, רותילה, לנקות את כל הצעצועים עם מים וסבון".

מיד הסכימה רותי לרעיון.

וכאשר חזרה מהגינה, ראתה שאמא הספיקה. שמחה רותי ונגשה לשטף את הצעצועים. בתחילה נהנתה, אך לאחר ששטפה שלושה צעצועים, בקשה מאמא להפסיק, כיון שהיא מאוד עיפה- והמלאכה קשה. אמא הבינה ואמרה: "וודאי, בתי, שקשה עליך המלאכה, אך מה שעשית היום היתה זו עזרה נפלאה ומצוה גדולה.

כיצד קראתי?

יְלֻדָּהּ שֶׁל עֶרֶב פֶּסַח

הספור קרה בערב פסח. שמי דינה ואני ילדה שמאד אוהבת לעזר, אבל לא סתם כמו הקטנים...

אני אוהבת לשפשף תריסים, להבריק חלונות, לנקות דלתות ולא רק לאסוף צעצועים ולקחת את יוסי בן השלוש למטה.

טפסתי על סלם גבוה, כדי לנקות את התריסים, ואמא - שהיתה בטוחה שאני שומרת על יוסי - התעסקה בנקיון המקרר שעמד במטבח.

הלב שלי התמלא גאון. התריס, שהיה מלא אבק, וצבעו נעשה אפר – נהיה לבן ממש!

רצתי אל הדלת כשבידי קערה מלאה סבון והתחלתי לשפשף... שוב ושוב התכופפתי אל הקערה, כדי להרטיב את המטלית, לראש הדלת כדי שהדלת כלה תראה כמו מראה.

משם צעדתי במרץ אל ארון הבגדים שבחדרי. שם ראיתי דבר נורא!!! יוסי לקח את בקבוק השתייה שלו, ומלא אותו בכל חמרי הנקוי שעמדו באמבטיה.

אוי ואבוי! צעקתי ומשכתי את הבקבוק מידו. הידים והרגלים שלי רעדו, ובקשי הצלחתי לסגר את הפקקים של חמרי הנקוי. נתתי ליוסי יד, בלי להוציא הגה מהפה, ויצאתי אתו לטיול.

עכשיו הגידו ילדים,

לא היה כדאי לעשות כן מקדם?! ...!

פיצד קראתי?

ליל הסדר

על שלחן ערוך בחדר מנחים
דברי הסדר. בקבוקי יין אדם
וגביעים יפים.

בקערה גדולה מנחים סימנים,
הגדות של פסח מעטרות, ומצות
מהדרות.

על הכסאות כריות,
ובפמוטות רוקדים הנרות.

כשישוב אבא מן התפלה ויכנס
לחדר אז תסב כל המשפחה ויחל ליל הסדר.

וישאל הבן: "מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות".

והאב יענה על כל השאלות, יספר את סיפור יציאת מצרים ואת כל
מעשי הנפלאות.

בלילה קדוש זה יצפה כל עם ישראל לביאת הגואל.

שאלות

1. מה מנח על השלחן בליל הסדר?
2. מה מנח על הכסאות בליל הסדר? מדוע?
3. מה מספר האבא לבן בליל הסדר?
4. למה מצפים כל בני ישראל בליל הסדר?

פיצד קראתי?

וְהִגַּדְתָּ לְבְנֶךָ

יושב לו שמואל על ברךיו של אבא ומקשיב, כי אבא מספר ומספר, ושמואל אוהב לשמע. אין זו הפעם הראשונה שהוא שומע את ספור יציאת מצרים, ובכל פעם מחדש מענין הספור ומרתק. "קשה היתה העבודה במצרים", נשמע קולו של אבא, "מידי פעם חדש פרעה את גזרותיו והכביד ידו על בני ישראל.

עלתה תפלתם לשמים. שלח להם ה' את משה רבנו שיוציאם מארץ מצרים.

"אבא, רוצה אני לומר מהן עשר המכות שהעניש ה' בהן את המצרים", מבקש שמואל.

וכבר הוא מונה אחת אחת:

דם, צפרדע... עד בכורות.

"יפה אמרת, בני", מלטף אבא את שמואל וממשיך בספורו.

"נחפז העם לצאת ממצרים. בנסים גדולים גאלם ה' והביאם אל ים סוף".

"ושם... ושם..." מתרגש שמואל, "ושם... הכה משה במטה, והים נבקע לשנים. ובני ישראל עברו בתוכו ביבשה".

"אכן, ואכן, שמואל, בנס גדול עבר העם את ים סוף, והמצרים, שרדפו אחריהם טבעו בו, ועל כך שרו משה ובני ישראל שירת תודה לה".

חיד שמואל אל אביו ואמר: "גם בשנה הבאה תספר לי את הספור הזה, נכון אבא?!"

פיצד קראתי?

הַחֲכָם שֶׁבְּאַרְבַּעַת בְּנֵים

יוֹשֵׁב לוֹ בִּ"סְדֵר" הֵבִן הַחֲכָם

הַגָּדָה וְכוֹסִית בְּיָדוֹ.

שׁוֹאֵל קְשִׁוֹת שֶׁל "לֵמָּה וְאֵיךְ"

עַל כָּל הַנִּמְצָא לְיָדוֹ.

לֵמָּה חֲמֵץ הוּא "בַּל יֵרָאֶה"?

וְלֵמָּה מִצָּה אָסוּר שְׁתִּשְׁקֶה?

מָה הַהֶבְדֵּל בֵּין "וְרַחֵץ" וְ"רַחֵץ"?

וְלֵמָּה בְּכֹלל חוֹצִים הַמִּצָּה?

לֵמָּה אֶפִּיקוֹמֵן לְהַחֲבִיא נוֹהֲגִים?

וְלֵמָּה דְּוִקָּא אַרְבַּע כּוֹסוֹת מוֹזְגִים?

הֵבִן הַחֲכָם רוֹצֶה לְדַעַת, הֵבִן הַחֲכָם

רוֹצֶה לְלַמֵּד,

כִּי־צַד אֶת מִצְוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה

לְקַיֵּם – לְשָׁמֵר וְלַעֲשׂוֹת.

לְכֹן עַל הָאֵב לְלַמְדוֹ תּוֹרָה,

וְאֶת הַלְכוֹת הַפְּסִח קֵלָה כְּבַחֲמוֹרָה.

וְאָבָא מְרַגֵּישׁ שֶׁבְּנוֹ הַחֲכָם

אֶת הַכָּל רוֹצֶה לְהַבִּין.

אִז אָבָא מִתְחִיל לְתַרְץ.

לְהַסְבִּיר הֵיטֵב כָּל מְנַהֵג וְכָל דִּין.

כִּי־צַד קָרָאתִי?

כוסו של אליהו הנביא

בְּלִיל הַסֵּדֶר יָשָׁב יִצְחָק לִיד אָבָא עָקֵב אַחַר
הַהֲגָדָה וְהִקְשִׁיב לְכָל מְלָה שֶׁאָבָא אָמַר. הוּא
גַם שָׁם יָב לְכָל הַמְתַּרְחֵשׁ וּמַדִּי פֶּעַם שָׁאַל אֶת
אָבָא שְׁאֵלוֹת:

”אֵיזוֹ כּוֹס עֵכָשׁוּ שׁוֹתִים? וּמָה עֵכָשׁוּ עוֹשִׂים?
מַדּוּעַ אוֹכְלִים מְרוֹר?”

וְאָבָא מִסְבִּיר: ”זָכַר לְחַיֵּי הַמְרוֹרִים שֶׁהָיוּ
לְאַבוֹתֵינוּ בְּמִצְרַיִם.”

”וּמַתִּי נִגִּיעַ לְיַחֲץ? וּמַתִּי נִשְׁתָּה רְבִיעִית?”
”סִבְלָנוֹת, יִצְחָק, נִגִּיעַ לְיַחֲץ וְגַם לְכוֹס
הַרְבִּיעִית”, מִשִּׁיב אָבָא.

הָעָרֵב יִצְחָק מְאֹד מִתְרַגֵּשׁ, הוּא מְחַכֶּה לְכוֹס הַחֲמֻשִׁית - לְכוֹסוֹ שֶׁל אֱלִיהוּ
הַנְּבִיא.

כְּאֲשֶׁר רָאָה יִצְחָק אֶת אִמָּא עוֹרֶכֶת אֶת שֵׁלְחַן הַסֵּדֶר וּמְנִיחָה אֶת הַחֲרוֹסֶת
וְהַזְרוּעַ בְּקַעֲרָה, הִבְחִין יִצְחָק בְּכוֹס גְּדוֹלָה יָפָה וּמַעֲטָרֶת.

”לְמִי אֶת מְכִינָה כּוֹס כָּל כֶּף גְּדוֹלָה וְיָפָה?”, שָׁאַל יִצְחָק. ”זוֹ הַכוֹס שֶׁל אֱלִיהוּ
הַנְּבִיא. בְּלִיל הַסֵּדֶר אַחֲרֵי הַכוֹס הַרְבִּיעִית נִמְזַג בָּהּ יַיִן וְנִשְׁאִיר אוֹתָהּ עַל הַשֵּׁלְחָן
לְכַבּוֹד אֱלִיהוּ הַנְּבִיא, שֶׁיְבֹא בְּלִיל הַסֵּדֶר וַיִּבְשֹׂר לָנוּ אֶת הַגָּאֲלָה”, הִסְבִּירָה אִמָּא.
יִצְחָק מְחַכֶּה וּמְצַפֶּה, הוּא רוֹצֵה לְרֹאֹת אֶת אֱלִיהוּ הַנְּבִיא, הוּא שֹׁמֵעַ הַרְבֵּה
סְפוּרִים עַל אֱלִיהוּ הַנְּבִיא.

וְכַאֲשֶׁר הִגִּיעַ הַזְּמַן לְשִׁתּוֹת אֶת הַכוֹס הַרְבִּיעִית, פָּנָה אָבָא לְיִצְחָק לְהַזְכִּירוֹ, אִךְ
יִצְחָק נִרְדַּם...

וְהִנֵּה הוּא חוֹלֵם... אֱלִיהוּ הַנְּבִיא נִכְנָס לְסֻלּוֹן, יִצְחָק מִתְרַגֵּשׁ וְאוֹמֵר: בְּרוּךְ בּוֹאֵךְ
אֱלִיהוּ הַנְּבִיא, הִנֵּה הַכוֹס הַיָּפָה שֶׁמְזַנְּגֵנוּ לְכַבּוֹדְךָ... אֲנִי מְחַכֶּה לְךָ כְּבָר הַרְבֵּה זְמַן,
הַרְבֵּה יָמִים וְהַרְבֵּה שָׁעוֹת, הָאֵם בָּאתָ לְבִשֵׁר אֶת הַגָּאֲלָה?...

כִּיצַד קִרְאתִי?